

Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!

Jednoho dne jsem se dozvěděla, že mi umřel vzdálený strýček z Ameriky. Jelikož vlastnil velkou firmu, byl docela bohatý a prý mi odkázal velkou spoustu peněz. Strýčka jsem moc neznala, takže jsem nebyla ani moc smutná, spíše jsem uvažovala, co s těmi penězi. Nikdo mi neřekl, kolik to přesně je, pouze to, že je to docela dost.

Rodiče přišli s nápadem, že mi peníze uloží na účet do banky. Tehdy mi bylo 14 let a chtěla jsem si připadat dospěle. Proto jsem se snažila přesvědčit rodiče, aby mi k účtu nechali vystavit platební kartu. Rodiče nejdřív nesouhlasili, ale nakonec to povolili.

Jednoho dne jsme jeli s rodiči na návštěvu k mému bratrance. Po krátkém rozhovoru jsme se dostali i k strýčkovi z Ameriky, který mi odkázal ty peníze. Ukázalo se, že bratranec za ním často jezdil, pomáhal mu v jeho firmě a dobře se s ním znal. Chtěl vědět, komu strýček odkázal své peníze, když ne jemu. Přiznala jsem, že mně a ukázala svou platební kartu. Neřekl ani slovo a už se o tom dál nechtěl bavit. Přišlo mi to divné, ale nechala jsem to být.

Jednou jsem se rozhodla jít nakupovat. Už jsem se chystala platit, podívala jsem se do peněženky po kartě, ale karta nikde! Prohledala jsem snad všechno, ale kartu jsem nenašla. Rodičům jsem nic říkat nechtěla, protože nechtěli, abych kartu měla u sebe. Rozhodla jsem se to vyřešit sama. Podle mě bylo téměř nemožné, abych kartu ztratila. Měla jsem ji stále u sebe a dávala na ni pozor. Ale stejně jsem raději prošla všechna místa, kde jsem po návštěvě byla. Všude jsem se ptala. Nikdo moji kartu neviděl a nikdo nevěděl, kde by mohla být. Spěchala jsem do banky. Snad mi poradí, co mám dělat. Ale bylo už pozdě. Někdo postupně vybral všechny peníze z mého účtu. A já to rozhodně nebyla. Smutně jsem poděkovala a rozhodla se vydat na poslední místo, kde jsem měla kartu ještě u sebe. A to byl dům mého bratrance.

Když mi otevřel, jeho reakce mě opravdu překvapila. Dělal, jako že nemá čas, a když jsem chtěla jít dovnitř, začal mi zastupovat cestu a říkal, že tam má moc velký nepořádek. Bylo mi to divné, vždyť míval vždy uklizeno. Přemlouvala jsem ho tak dlouho, dokud neřekl ano. Vešla jsem do domu. On šel hned ke stolu, něco rychle vzal a schoval pod stůl. Neviděla jsem co, tak jsem se to rozhodla zjistit. Až odešel, podívala jsem se pod stůl. A tam byla moje karta! Byla jsem překvapená. Nečekala jsem, že by mi ji mohl vzít zrovna on. Dala jsem ji zpátky a šla domů říct to rodičům.

Rodiče tomu taky vůbec nechtěli věřit. Říkali mi, že se mi to asi zdálo. Ale já vím, že nezdálo! Trvala jsem na tom, abychom bratrance znovu navštívili. Tak jsme šli. Táta bratrance zabavil a já jsem mámě zatím ukázala místo, kde byla moje karta. A byla tam stále. Máma tomu nechtěla věřit. Dohodli jsme se, že policii volat nebudeme a zkusíme to vyřešit sami.

Jakmile se bratranec vrátil, řekli jsme mu o té kartě a ptali jsme se, proč ji přede mnou schovával. Nejdříve zapíral, že vůbec neví, kde se tam vzala. Nakonec nám však pravdu řekl. Prý za strýčkem jezdil jen proto, aby mu odkázal své peníze. Ale on je odkázal mně. A tím se to všechno zvrtilo. Řekl nám o svých dluzích a těmito penězi je mohl všechny zaplatit. A tak kartu vzal. Teď prý vůbec neví, co bude dělat.

Moji rodiče mu nabídli, že mu rádi půjčí tolik peněz, kolik potřebuje. Půjčili bychom mu i hned na začátku, kdyby si o to řekl. Moc se omlouval a děkoval. A vše nám vrátí hned, jak bude moct. Nakonec jsme všichni byli spokojeni.

Dnes už je to pár let a doteď jsme s ním dobří přátelé. Vidáme se často a už dávno nám všechny peníze vrátil. Stal se z něj úspěšný podnikatel a je docela bohatý. A je moc rád, že jsme na to tehdy přišli a nenechali ho ty peníze ukrást.